SORIN CERIN

MARILE TĂCERI

Editura PACO

SORIN CERIN

***

MARILE TĂCERI

POEZII DE MEDITAȚIE

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
CERIN, SORIN
Marile tăceri / Sorin Cerin. - Bucureşti : Paco, 2015
ISBN 978-606-665-101-1

821.135.1-1

Tehnoredactare computerizată: Alexandru Achim

Coperta şi tiparul: George Savu

Tiparul a fost executat la **PACO Editură şi Tipografie**
str. Cristofor Columb nr.7 sector 1, Bucureşti
email: editurapaco@gmail.com

☎ *021 211 40 74*
0723 624 421

Editură & Tipografie
PACO S.R.L.®

SORIN CERIN

MARILE TĂCERI

POEZII DE MEDITAȚIE

Editură & Tipografie PACO S.R.L.

Bucureşti, 2015

„Poezia de meditație pe care o scrie Sorin Cerin nu este o versificare de adevăruri filozofice, ci o împletire de revelații despre aceste adevăruri. Iar raportul dintre intensitatea acestor revelații și îndoiala din care sunt construite adevărurile este chiar piatra filozofală a acestei poezii. De altfel, secretul de a putea fixa fulgerul revelatiei este o problema la fel de subtilă ca și aceea a pastrării energiei solare din zilele calde în cele reci.”

Ana Blandiana

CUPRINS

1. Marile Tăceri

Înfrigurat de pensula,
prin care ne-a zugrăvit,
Dumnezeul Iubirii sufletele,
am vrut să rup pictura,
ce-mi încadra Destinul,
rezemat pe oasele albite şi îngheţate,
ale Clipelor,
ajunse cerşetoarele,
întregului Cimitir de Vise,
ce încă-şi mai lustruia Iluziile Vieţilor,
cu flacăra unei Realităţi,
cumpărată la preţ redus,
de către Moarte.

Doar ceasurile surdo-mute ale Amintirilor,
mai strigau în infinita tăcere a Marilor Tăceri,
prin care ne spunem păsul Paşilor surghiuniţi,
pe puntea Suspinelor,
trecută doar de Eternitatea,
Împlinirii Întâmplării Neîntâmplătoare.

2. Operă Divină

Prin Viitor trăim iar prin Trecut murim,
în timp ce prezentul există,
doar prin Iluzia Vieții,
demonstrându-ne că de fapt nu existăm,
decât aidoma unei umbre,
ce ar fi fost mai demult decât Vremea,
în Unica Întâmplare Neîntâmplătoare,
care este Conştiința Lui Dumnezeu,
în momentul când şi-a dat seama că există,
Universele cu Lumile lor,
despărțind binele de rău,
fericirea de suferință,
pentru a ne crea,
Moartea,
marele salvator al măreței opere divine.

3. Sevrajul seducției

A crede înseamnă înainte de toate a şti că vei muri.

Simboluri sparte-n stelele alcoolice,
 ale unui Univers,
 lacom, meschin şi cinic,
băute de Dumnezeu la masa Creației,
se zbat cu aripile frânte,
pe cerurile înlăcrimate ale Fericirii,
mâzgălite cu graffiti de Diavol,
în toate culorile curcubeului de vicii,
stoarse din aştrii Amintirilor,
cu degetele razelor,
 Iubirilor tremurătoare şi profane,
de către sevrajul seducției,
 până la ultima picătură,
pentru a nu fi atât de plictisitoare,
aceleşi divagații spuse la beție,
de către Demiurg,
despre credința în Iluzia Vieții,
frumusețe şi împlinire.

Nu încerca să-ți înțelegi fericirea.

Cum ar arăta Fericirea dacă nu ar exista Moarte?

4. Piepturile depărtărilor

Toate primăverile Cuvintelor,
 s-ar topi în gheaţa zâmbetului,
 unei singure Clipe,
de singurătate,
de n-ar fi jugul murdar şi greu al Orizontului,
care să ne tragă plini de vise,
spre o nouă zi,
la fel de plumbuită şi izolată,
de Dumnezeul Patimilor,
cărora le-am fi căzut din Paradis,
spre a înfrumuseţa Infernul,
cu suspinele Împlinirilor mereu nenăscute.

Râuri şovăitoare şi meschine de verbe,
şi-au înecat subiectele în deşerturile,
Uitării,
dăruite Morţii,
ce a mai rămas,
unica făuritoare de Inimi,
aprinse în piepturile depărtărilor de noi înşine.

5. Crimă

Clopote turbate sfâşie carnea vânătă,
 a Cerului năpăstuit de Timp,
să fie biciuit de Furtunile Existențiale,
ale Străinului ascuns din fiecare suflet.

Nori măcelăriți cu cruzime,
 de seninul rece şi neiertător al Crimei,
de a încerca să ne spălăm de Păcatul Originar,
ce ne-a fost dat,
ca să fim mai buni,
 decât Dumnezeul cel lacom, criminal şi perfid,
care vrea copii cu viermi de mătase,
 în ochii scorojiți de cancere,
pentru a-şi țese veştmânt de sărbătoare duminicală,
la biserica Deşertăciunii.

6. Libertate ruginită

Libertate ruginită,
mi-e teamă să nu mă înțep în tine,
de tetanosul Existenței.

Moarte subită de caracter,
căzută ca din trăsnet,
pe religia Păcatului.

Vorbe goale fără sens,
erupte din vulcanul Creației,
stau ascunse de Minciună,
tocmai pe altarul Adevărului,
Iluziilor Vieții.

7. Solul Neodihnei

Paşi care străbat lacrimi,
lasă urme adânci pe solul Neodihnei,
înecată mai demult decât Vremea,
în oceanul de aripi frânte ale viselor,
care se preling pe obrazul unui Timp,
încătuşat să-şi caute la nesfârşit,
fiul blestemat şi risipitor,
Viitorul.

Ferestre de jar ard privirile Căutărilor,
ce nu-şi vor afla niciodată poarta Adevărului,
pentru care am fost făcuți să conştientizăm,
Moartea.

8. Nebunie

Politici oculte,
risipesc lanurile de simțăminte,
în visteriile de gânduri,
din ce în ce mai dezgolite ale sufletelor,
condamnate să se nască,
sub Zodia Sclaviei.

Sfaturi înțelepte,
date Nebuniei care ne pune lațul Iubirii,
la gâturile reci şi pline de orori,
ale lăcomiei Banului.

Zorii întunericului,
ceartă necontenit poarta Luminii Divine,
ce era gata să se deschidă sufletelor,
dar nu este lăsată de către legile stricte ale Religiei,
votate în parlamentul Minciunii,
de însăşi Creația Lui Dumnezeu.

9. SURÂS

Cărămizi de Zile ruinate la mormintele Cerurilor,
cad surd peste cimitirele Iubirii,
în care s-a crezut undeva-cândva,
mai demult decât Eternitatea,
că va reînvia Adevărul Absolut al Împlinirii,
unui Dumnezeu ce pare acum,
al Nimănui.

Lume de menghină ce strângi cu tărie,
orizonturile sufletelor,
în vâltoarea legămintelor,
care încă mai credeau,
în zborul Urmelor de Plumb,
gata să-şi reconstruiască paşii,
unui Trecut,
ce aparținea Ploilor de Foc,
unui Surâs sarcastic,
decimat de spoiala cu care Iluzia Vieții,
a zugrăvit,
Realitatea.

10. La un grătar

La măcelăria Cuvintelor,
din colțul străzii Destinului,
se vând ciolane de fraze stricate,
pulpe de înțelesuri pentru prăjit,
gheare de virgule ce nu stau pe propriile picioare,
numai bune pentru o fiertură cu semne de întrebare,
puse aleatoriu lângă urechile jupuite ale unui
Predicat,
care transpiră din toți rărunchii,
peste fleicile de Inimi,
aranjate în vitrina cu suflete însângerate,
gata de vânzare,
Scrisorilor de Amor,
ale căror frigidere defecte,
nu le mai pot primi,
pentru a fi ținute ani de zile la fezandat,
ca mai apoi,
gătite drept grătar de Amintiri,
pe rugul aprins al dragostei,
cu garnitură amară de Moarte.

11. Nopți adânci şi reci

Toate dramele din noroiul sentimental,
prin care calcă din ce în ce mai apăsat Lumea,
puteau fi puse demult,
pe masa olarului Iubirii,
spre a fi făurite noi oale şi surcele,
cimitirelor de pasiuni,
îngropate pe domeniul public al Destinului,
pentru a ridica fruntea încețoşată
şi ridată de fluviile deznădăjduite,
ale Fericirii,
spre Lumina Divină,
ce ar mai fi rămas,
Străinului din fiecare Inimă.

Rugăciuni pătimaşe,
ning cu sânii sterpi ai Timpului,
peste streaşinile privirilor pierdute,
ale Omenirii,
aşezând troiene de flăcări iscoditoare,
peste sângele cadaveric al apusurilor,
ce par a se stinge,
în nopțile adânci şi reci ale Morții.

12. Sfinți ascunşi

O bătrână de Nelinişte,
săracă de Speranțe şi murdară de Rătăciri,
adună creuzetele sparte ale Destinelor,
prin care înotau mai demult decât Vremea,
Iubirile.

Farmece ascunse bântuie privirile scormonitoare,
ale Sfinților ascunşi în icoanele Sentimentelor,
aburite de respirația Adevărului Absolut,
atât de rece,
încât a înghețat până şi Idealul,
de a ne construi pe fiecare trecătoare a Vieții,
dintre munții Existenței,
câte un altar al Nemuririi,
Cuvântului care ne-a întrupat,
suferința.

13. Sărutul Eternității

Rădăcini sfioase cad în golul țărânii unor Vise,
ce vor să ademenească Primăvara,
să le viziteze la Azilul Topoarelor,
unde abundă de cheresteaua înlăcrimată a Uitării.

Neguri vârstnice de Amintiri,
abătute şi încovoiate,
împletesc garduri de spini în jurul Cimitirului,
înfricoşate ca nu cumva să le fie furat,
şi care le mai hrăneşte din când în când,
cu noi monumente funerare ale Ochilor de Cer,
în care s-au pierdut cândva,
până şi cele mai tari şi sângeroase,
Cuvinte,
care ne-au întrupat,
Sărutul Eternității,
Străinului din Noi,
ucis în cele din urmă,
de Iluzia Vieții.

14. A emigra

Cântece de rugăciuni vagaboande şi meschine,
se scurg repezi şi ameninţătoare,
peste orologiul sfinţilor mutilaţi,
din părul răvăşit al Religiilor,
spălându-le feţele încleştate,
ce par a cerşi Adevăr,
din icoanele pline de decapitări şi crime,
pe care le părăsesc pentru totdeauna,
spre a emigra,
pe carpetele Amorului,
ce păzesc paturile îndrăgostite de Profan,
sau pe muşamalele moderne ale feţelor de masă,
unde mai prind din când în când,
o firimitură din pâinea Fericirii,
sau câte o picătură sau două,
din ciorba fierbinte a Clipelor,
ce pătează costumele impecabile ale Ştiinţelor,
prelinse de pe lingurile hămesite de buzele Sorţii,
care sorb cu obstinaţie,
Viaţa legumelor de Destine,
fierte în sucul propriu,
al Societăţii de Consum.

15. Farmece surde

Vrăjitoarele pustiului,
din frunzele ruginite ale gândurilor,
ceartă amăgirile basmelor spuse la focul Dragostei,
atunci când jarul privirilor scânteiază,
în miliarde de fantome ale unui singur înțeles,
cu nume de Iubire.

Farmece surde,
ticluiesc Zările adormite,
de frigul Deşertăciunii,
care se cuibăreşte,
încet dar sigur,
pe fiecare petală a înserărilor,
ce par a nu mai cunoaşte Zorii Zâmbetelor,
niciodată,
dincolo de Moarte.

16. Hram Funerar

Urme de Paradis,
 mai strălucesc în ochii despuiați,
 de veşmintele Fericirii.

Aş vrea să mă scufund în adâncurile Cerurilor din ei,
dar simt că mă îneacă măreția genunchilor Iubirii,
de a se îndoi în fața Deşertăciunii,
devenită sfințenie a dorințelor cărnii,
din care au început să se hrănească,
până şi sfinții vegetarieni ai Sacralității,
deveninți Profani,
ce tremurau de foame prin Mănăstirile Singurătății,
după ce-L pierduse pe Dumnezeu,
la bordelul Norocului legat,
 de vrăjile celor viteji,
de a primi Moartea,
 drept,
cea din urmă hrană sufletească,
a Hramului Funerar al Iluziei Vieții,
 la răscrucea căruia,
Eternitatea Adevărului Absolut,
 ucide Timpul,
iar Neantul devine Împărăția fostei Existențe,
ajunsă acum o simplă filă de Uitare.

17. Aripi de valuri

Instinctele sulițelor sfințesc Moartea,
pe obrajii virgini ai Nemuririi,
ridicând Soarele Îndoielii,
pe Cerul Prăpastiilor,
dintre eternitatea Clipei
şi podul pălmilor în care ne-am ascuns,
ținându-ne cât mai strâns,
mâinile împreunate ale Săruturilor,
arse de seceta,
din sudoarea gândurilor tale,
şi verighetele pustiului din mine,
ce par a-şi fi pierdut,
degetele mirajelor,
care ne desenau pe nisip,
mariajul divin,
dintre Dumnezeu şi Iubire,
aratându-ne trupul Nemuririi,
nesfârtecat de schijele certurilor,
dintre oceanul Viselor şi țărmurile regăsirilor,
ce par atât de pierdute,
aripilor de valuri care ne frământă,
frunțile inundate de Moarte,
încât par a se scufunda încet dar sigur,
spre abisurile unui Timp,
care nu ne va mai aparține vreodată.

18. Masa sinistră a sensului Lumii

Solitudine plină de tenebrele lagărelor de idei,
ce încă-şi mai doresc,
libertatea de a deveni străzi aglomerate cu Vise,
pietruite de câte o şansă,
ce calcă sfios pe genele jucăuşe,
ale unei raze de soare,
din trupul Amintirii,
care suferă de când se ştie de insolație.

Stâncile ascuțite ale Viitorului,
sfârtecă carnea Valurilor,
pe țărmurile virgine ale sufletelor,
ce încă nu şi-au cunoscut,
naşterea conştientizării Morții,
care le va clădi biserici,
de suspine şi remuşcări,
cu care se vor hrăni,
Absurdul şi Deşertăciunea,
fără a mai lăsa nici măcar o firimitură,
în urma lor,
pe masa sinistră,
a sensului acestei Lumi.

19. Cârtițe

Reproşuri ambalate în cutii de lene,
aşezate pe stativele încruntării,
roiesc pe genele aprinse ale deochiurilor,
unei lumi a cărei busolă nu arată niciodată,
Liniştea.

Cârtițe obscure, nervoase şi anevoioase,
ce vor elitism,
sapă cu aplomb prin plumbul paşilor,
care merg sfidător de greu,
spre Moarte.

Altare de mirodenii ale plăcerilor,
fumegă prin covrigii câinilor maidanezi ai politicii,
țiunuți în coada concurenței,
ca să te îmbie la crimă.

20. Timp năuc

Muşcate zurlii,
stau gata să se repeadă prin colţii Timpului,
la mâna întinsă de Soartă,
Vieţii,
plină de cicatrici,
mai bătrâne decât Vremea Compromisurilor,
ce încă muşcă cu nesaţ,
Societatea de Consum.

Roiuri de albine ale Amintirilor,
înţeapă privirea Zilei,
care nu poate să zărească,
faţa Timpului năuc,
ce tocmai îşi amanetase,
Viitorul,
unor Clipe prostituate ale Moralei.

21. Vise cu mănuşi

Pustiuri de patimi,
învinețesc ochii prăfuiți,
ai țărânii în care s-a întrupat,
Cuvântul Facerii.

Visele cu mănuşi,
îşi irosesc truda nesățioasă a Deşertăciunii,
oftând amarnic,
după un singur semn de la Dumnezeul Adevărului,
ce pare prea ocupat cu Minciuna Existenței,
încât lasă în voia Sorții,
toate bunele şi relele Vieții.

22. Calea Supliciilor

Oare de ce iubeşte Dumnezeu mai mult,
lacrimile crocodililor decât pe cele ale oamenilor?

În care gară a tras trenul Nemuririi, iar călătorii
Destinului au refuzat să călătorească cu el?

Câtă singurătate îi mai rămâne Morții în urma Vieții?

De ce Crima este privită cu dispreț, iar Morala Crimei
cu admirație?

Unde şi-a croit Lumea masca zâmbitoare ce-i ascunde
Calea Supliciilor?
Nu la atelierul Infernului din oameni?

23. Sărbătoare

La fabrica de renovat Vieți,
este sărbătoarea Adevărurilor,
în cinstea cărora,
 se spoiesc cu var pereții scorojiți ai Speranțelor,
pentru a nu le fi văzute oftaturile.

Uşile Împlinirilor sunt lăcuite cu Iluziile Vieții,
ferestrele pasiunilor,
 cu toate că sunt crăpate pe alocuri,
se spală de zor,
pentru a lăsa lumina Vieții,
să desăvârşească cât mai strălucitor calea spre Moarte.

Mobilierul cam învechit al Religiei,
este reparat de meşterii destoinici ai Moralei,
în timp ce pe tavan,
 îşi face apariția o molie destoinică a Înțelepciunii,
care este ucisă pe loc,
pentru a nu roade veşmintele scumpe ale Clipei,
ce nu acceptă nici în ruptul capului să se supună,
Fericirii,
ascunse în buzunarul rupt de păcate,
al Timpului.

24. Şcoala Patimilor

La şcoala Patimilor,
se învață pe rupte Nesăbuința.

Sunt scoşi la tabla neagră şi înstelată a Universului băuturii,
toți elevii silitori ai Iluziilor Vieții,
spre a fi întrebați,
ce anume au învățat din beția Uitării?

Cu toții răspund într-un cor al rămăşițelor pământeşti:
Moartea!

Ca pe urmă să se reîntoarcă fiecare în banca propriului mormânt,
care se numeşte Viață.

25. SĂRACI CU DUHUL

Scorul Inimilor,
nu poate fi egalat niciodată de Fapte.

Între Viață şi Moarte,
există doar necesitatea Vieții de a se raporta la Moarte,
şi a Morții de a se hrăni cu Viață.

Riscul,
este cea mai mare minciună,
pe care o poate spune Soarta.

De ce mai există psihoză în Iluzia Vieții?

Cât de săraci cu duhul sunt cei care cred în Înțelepciune,
şi cât de săracă este Înțelepciunea,
ce sălăşluieşte în duhul celor care cred?

26. Respirația Viselor

Câtă importanță să-şi fi dat Moartea atunci când a realizat că este mama adevăratei Libertăți?

Nu poți ucide Timpul fără să-i furi Clipa Eternității.

Într-o luptă a Vieții adevăratul învingător este Existența Morții.

Cât de sadic să fi fost Dumnezeu când a decis Liberul Arbitru într-o lume a necesităților?

Căror aripi le datorăm respirația Viselor dacă nu celor ale Păcatului Originar?

27. Bordelul Moralei

Suntem pietre de moară,
agăţate de gâtul Întrebărilor,
spre a fi aruncate în râul învolburat al Cunoaşterii,
unde ne scufundăm cu fiecare bătaie de Inimă,
Destinele înecate şi abătute ale Experienţelor,
spre a fi de folos Morţii,
care cerne cernită,
fiecare bob de gândire,
spre a plămădi,
pâinea mult visată de Absurdul Vieţii,
pe care a denumit-o ca fiind Fericire,
pe masa plină de ciudăţenii a Libertăţii,
doborâtă de prea multe griji,
cu privire la deschiderea Bordelului Moralei,
devenit peste noapte,
Religie.

28. La cutia milei

E aglomerație mare la cutia milei,
unde sufletele cerşesc îndurare,
Celui puternic în sadism,
şi înțelept în schingiuirea,
Străinului din noi înşine,
unicul ce pare să ne înțeleagă,
când realizăm că Păcatul Originar,
ne-a fost dat spre necinste şi dizgrație,
de cel ce ştia dinainte ce va fi,
putând face ca totul să lipsească,
de la Început,
atunci când s-a născut hrana Morții,
devenită Viață?

29. Scâncet

Caii Speranțelor,
 liberi de corvoada Destinului,
aleargă printre stelele bahice,
 ale unui Dumnezeu,
 atât de abătut de propriile păcate ale Creației,
încât au apărut bisericile neputinței,
ca ciupercile Întrebărilor,
după ploaia amară a Religiei,
ce a reuşit să pârjolească,
până şi țărâna Conştientizării,
 în care s-a întrupat Cuvântul Facerii,
de bine,
ce pare a fi însemnat,
o mare şi grea înjurătură de mamă,
aruncată de la Începuturi,
pe pereții plini de igrasie ale Gândurilor,
care se luptă necontenit cu impulsul sinuciderii,
văzând câte pahare de agheasmă sentimentală,
mir al instinctului şi tămâie de farmece,
se sparg întruna,
sub tălpile însângerate ale Clipelor,
tăiate în cioburile lor,
înlăturând până şi cel mai mic scâncet,
al Păcatului de a iubi.

30. Clovni de Adevăruri

Şi-am arat miriştea Orizontului,
cu buzele privirii Eternităţii,
din zâmbetul amar al Clovnilor de Adevăruri,
spuse ştrengăreşte,
apusului însângerat,
din Inima care ne-a bătut Universul,
în loc să bată pentru noi.

Crizanteme otrăvite de imagini,
străjuiesc mormintele Promisiunilor,
cu care ne înveleam Viitorul,
răcit de gerul straşnic din iarna Cuvintelor,
care ningeau peste Zilele noastre,
acoperindu-le cu uitare.

31. Cod de înmatriculare

Ochii orbi ai sfinților ce par ai nimănui,
pe jumătate şterşi de Vremea Vremurilor,
încremenesc zidurile ridicate,
de Adevărul Absolut,
şi Minciuna Absolută,
care se premiază prin rotație,
la Şcoala Iluziei Vieții,
unde fiecare devine celălalt,
prea de fiecare dată,
în trupul unui calendar al nimănui,
unde sărbătorile devin banalitate,
alături de săptămânile obişnuite,
doar nişte numere false,
înscrise în codul de înmatriculare,
al Morții.

32. Crucea Orizonturilor

În spatele fiecărei stele stă Focul,
născător de lacrimi şi simţiri,
mistuitor alean ce arde Viaţa,
pe căile prăfuite ale galaxiilor de întrebări,
unele mai reci,
provenite din gheaţa Întâmplărilor,
altele mai fierbinţi,
ce tocmai aburesc ceaşca aprinsă,
de dorul unor paşi,
ce nu vor mai călca niciodată,
pragul privirilor,
ce par răstiginite pe crucea Orizonturilor,
atâtor zile de singurătate,
unde fiecare Clipă cade surd,
spărgându-şi eternitatea,
pe cimentul rece al Realităţii.

33. Vântul Deşertăciunii

Paşi de piatră seacă,
şlefuiţi în Cimitirul Creaţiei,
spre a deveni cavouri de lux,
ale unor demnitari escroci,
din paginile bibliilor,
ce-i denumesc sfinţi,
se îndreaptă tăcuţi,
gârboviţi de singurătate,
abia respirând,
către mult promisa Lume de Apoi.

Urme de nori,
cad adânc în prăpastiile cerului,
din sufletele Viselor,
aducând ploaia străinului din ele,
transformată într-un uragan al dezrădăcinării,
a ceea ce trebuia să devenim,
şi ce suntem de fapt,
în catedrala unde şuieră cu nesaţ,
Vântul Deşertăciunii.

34. Mâna unui Destin

Ruguri aprinse de mătănii,
slujesc la porțile Libertății,
de a fi demni,
să ne dorim,
Moartea.

Pensule grațioase de Legi,
zugrăvesc pereții Gândurilor,
cu noi lozinci sentimentale,
clişee ale Absurdului,
spre a ne simți fericiți,
în lumea Deşertăciunii.

Lacrimi secate de Adevăr,
se preling pe Nisipul spulberat,
de Vânturile Nimicniciei,
care a uitat mai demult decât Vremea,
că s-ar fi aflat într-o clepsidră,
ce a fost spartă,
de mâna unui Destin,
al Nimănui.

35. Casa de marcat

Zori congelați,
 spre a fi vânduți unei Zile,
 puse pe căpătuială,
să devoreze cât mai multe suflete,
la raionul unde mereu se pune marfă proaspătă,
cu nume de,
 Moarte.

Culturişti habotnici ai Dezolării,
umplu rafturile Amăgirilor,
cu carnea dezosată a Iluziei Vieții,
arătând muşchii disprețuitori ai Deşertăciunii,
tocmai la casa de marcat,
Vieți.

36. BĂTRÂNA CUCUVEA

Ne rezemăm,
 pe lanțurile otrăvite ale Necesităților,
 strivite de podelele privirilor în gol,
pe care le călcăm,
 în picioarele de lut ale Cunoaşterii,
deseori,
 crezând că suntem atât de împliniți,
încât putem umple cu prea plinul nostru,
întregul corp ciuruit al Iluziei Vieții,
care pare a se scurge necontenit,
în oceanul plin de regrete,
al Morții.

Doar Bătrâna Cucuvea a Speranței,
ne mai poate da ora exactă,
 a Timpului ce a trecut atât de demult,
încât şi-a pierdut întregul prezent şi viitor,
în ghiocul părăsit al Singurătății.

37. Nădejde

Vrajă încremenită,
dată cu limbă de foc,
de către Moarte,
să ne ardă cât mai profund,
Cuvântul în care ne ascundem Cunoaşterea,
ce ne-a devenit casă şi masă,
a Marilor Tăceri,
veşminte pe care le purtăm,
întreaga Viață,
spre a nu deveni goi şi abătuți,
în Clipa cea din urmă a Nădejdii,
din globul de cristal al Țărânii,
unde ne-am întrupat,
spre a deveni un Absurd de Lume,
numai bun de consumat,
de către Cimitirele Creației.

38. La preț de chilipir

Miracolele Adevărului Absolut,
se vând,
la orice băcănie a Destinului,
pe bandă rulantă,
cu mențiunea,
că nu pot fi fabricate decât de Moarte,
deoarece,
este unica,
care deține patentul acestei mărci,
atât de căutate de către Vise.

În schimb,
puteți găsi nepăsări,
suferințe, minciuni,
deşertăcini, crime,
toate produse din belşug,
de Iluzia Vieții,
şi încă la preț de chilipir,
pe taraba inconfundabilă,
a Destinului.

39. Dumnezeul Nimănui

Petalele sufletelor crinilor mutilați,
de lupta dintre Iluziile Realităților,
din Societatea de Consum Speranțe Deşarte,
încă mai miros a Discriminare,
în şi de,
masă,
fără față,
anonimă,
dar cu tacâmuri,
poleite cu Vorbe Goale,
pornografice şi infantile,
ale Adevărului crud,
al Morții,
pe care să-şi aşeze coatele hulpave,
fără nici un discernământ,
gata să se înfrupte cu noi Păcate Originare,
Dumnezeul Nimănui.

40. În van

Trunchiuri de veşminte goale,
ale unor Cuvinte neînțelese,
putrezesc la morga Toamnei,
sufletului tău primăvăratic.

Aripi uscate şi stoarse de Aşteptări,
miros şi acum a naftalină,
atât de bine au fost conservate,
de Timpul neiertător,
al Pierderii.

Zugravi veseli şi muncitori de Sentimente,
ne colorează de zor trăirile,
tot mai cernite,
după Clipele Eternităților irosite,
în van.

41. RĂDĂCINĂ AMARĂ

Imagini ce par şterse din albumul Lui Dumnezeu,
ard picioarele desculțe ale Amintirilor,
unde eram o Eternitate,
de ferestre deschise către Lumina Divină,
ce părea că izvorăşte,
 din trunchiurile Inimilor,
ce-şi divinizau,
 cerurile senine ale Focului Sacru,
care ne aprindea săruturile,
cu respirația Serafimilor Fericirii,
din fiecare moment,
al Paradisului,
 înveşmântat în marele Cuvânt al Iubirii,
 devenit acum,
rădăcina amară cu care ne hrănim,
la masa Prezentului,
Moartea,
 de noi înşine.

42. Crucile oaselor

Vise deşarte,
 ning,
 peste întinderea necuprinsă a Iluziei Vieții.

Marile Tăceri surde ale Orizontului Regăsirii,
retează orice urmă de Suflet,
pe care oricât l-aş căuta,
în tolba cu răvaşe a Destinului,
nu-l voi mai regăsi niciodată,
fiind ars pe rugul Întâmplării Întâmplătoare,
prin care Dumnezeu ne-a făurit Lumea,
cu miros de Clipe incinerate,
de morgă a Eternității,
de carne putredă a Fericirii,
unde să ne învățăm lecția dureroasă,
a coroanelor cu spini de Incertitudine,
aşezate cât mai la modă,
pe crucile oaselor ce ne îmbracă trupurile,
crucificate de atât de multă,
Iluzie a Vieții,
care nu ne va lăsa niciodată,
să ne înțelegem cu adevărat menirea,
propriei noastre Deşertăciuni.

43. Zi de salariu

La abatorul Existenței,
e zi de salariu,
şi toate Conştientizările îşi cer banii,
stând la rând în fața casieriei Faptelor,
aşteptând să fie servite de Moarte,
cu te miri ce nimicuri,
din care nu-şi vor putea duce traiul,
nici până la următoarea leafă de Înțelesuri,
după ce au muncit conştiincioase,
punând capăt Zilelor,
ce par a nu fi văzut niciodată,
Lumina Adevărului,
printre zăbrelele întunecate,
ale Iluziei Vieții.

44. Fără acoperiş şi fundaţie

Cascade de răfuieli,
curg asurzitor la urechile surde ale Existenţei,
troienind sălbatic,
sufletul Cuvântului,
ce a devenit casa unui întreg Univers,
fără acoperiş şi fundaţie,
doar cu ziduri de Întrebări,
ce par a fi puse spre a ne despărţi,
de trupurile Înţelesurilor,
spre care am fi tins,
însetaţi de Libertatea Adevărului,
înecat demult în propriile noastre înghiţituri,
ale Deşertăciunii,
care ne-a astâmpărat setea,
propriilor Iluzii ale Vieţii,
lăsându-ne mai însinguraţi decât am fi fost,
în Moartea de unde am venit
şi unde ne vom reîntoarce,
la fel de goi.

45. Conştiințe de Scrum

Perdele de fum ale Privirilor,
încătuşate de strigătele infernale,
ale Marilor Tăceri,
hrănesc Conştiințele de Scrum,
ce ard în furnalele Existenței.

Oratori astmatici ai Şanselor,
propovăduiesc cu minuțiozitate de ceasornic,
fiecare Clipă care ne apropie,
de izbăvitoarea Moarte.

Greieri ce n-au cântat în viața lor aria Fericirii,
fredonează cu nesaț Visele Neîmplinite,
pe aleile pustiite de dorul ochilor Amintirii,
a căror vrajă,
a stat în sufletul Despărțirii.

46. Chiverniseală

Colții de foc ai rânjetului avar,
din colțul gurii meschine,
a Prostituției Cuvântului Facerii,
sufocă până şi barierele Banilor,
meniți să ne învețe,
dulceața Morții,
atunci când ne lipsesc,
din buzunarele rupte ale Zilelor,
ce-au învățat să piardă,
încă din cele mai ascunse gene ale Timpului,
care le-a hărăzit,
mantaua plină de suspine,
ale anotimpurilor de patimi,
răpuse de ambiția isterică a Sinuciderii,
care se crede mai presus,
de orice lege,
a Chiverniselii,
iscodită de un Creator scormonitor,
în noroiul din albia Clipelor,
ce par a se scurge spre oceanul Dezolării.

47. Carusele de Patimi

Astrologi înlăcrimați,
 de basmele Zodiilor pierdute,
la licitația Absurdului,
acestei Existențe,
fără de noroc.

Carusele de Patimi,
se învârt ademenitoare,
peste Marile Tăceri,
ale Iubirilor împlinite,
prin Moarte.

Spălătorii de creiere,
servesc meniurile amare,
ale promisiunilor neonorate,
de a ne avea pacea şi liniştea,
oricât de murdare,
la căpătâiul propriului nostru,
cimitir de Speranțe.

48. Destinele Marilor Singurătăţi

Coarde de piane aruncate,
 la coşurile de gunoi,
 ale notelor muzicale ce aparţin Absurdului,
înlocuiesc funiile spânzurătorilor,
 de Clipe Disperate,
ce imploră Destinele Marilor Singurătăţi,
să le păzească liniştea propriilor furtuni ucigătoare,
uragane de Pasiuni,
ce par a nu-şi mai regăsi,
ţărmurile sufletelor de care să se lovească,
împreunând oceanul ochilor tăi nesfârşiţi,
cu stâncile la care ne-am închinat Întrebările,
unui Sărut,
ce-şi căuta febril Iubirea predestinată,
Adevărului Absolut,
incendiat de Timp,
pe rugul Amintirii,
ce a îmbătrânit pe patul Uitării,
descompus de către Depărtările,
fără de sfârşit ale Morţii,
din noi.

49. Ard Zorii

Câți nori să mai plătească Cerul privirii,
până când va creşte Floarea Zâmbetului,
în glastra Iubirii?

Ruguri de rouă ard Zorii,
ridicând ceața Viselor,
către spațiile nesfârşite ale Împlinirii,
din trupul încă necopt al Speranței.

Zodii ale Inimilor,
ning cu flori de meri,
peste primăverile unei Întâlniri,
binecuvântată de însăşi,
Marele Destin al Lui Dumnezeu,
ce ne-a aflat Eternitatea Clipei,
care ne-a devenit,
Totul,
pentru totdeauna,
rătăcirilor noastre regăsite,
în Sacralitatea Adevărului Absolut.

50. La capăt de hotar

Lacrimă de iască,
lume a Disperării,
creşti Moartea,
la sânul matern al Naşterilor.

Snop de grâu al Remuşcărilor,
stropit din belşug cu ploi de foc,
pentru a coace pâinea otrăvită a Iluziei Vieții,
care ne este servită drept Sens al Existenței,
aştepți tăcut la capăt de hotar al Deşertăciunii,
Religia.

Marile Tăceri,
ne împing către nesfârşitul Întrebărilor,
cărora le răspunde liniştită şi previzibilă,
Moartea.

51. Candele aprinse

Veşminte de vânt îmbracă țărâna Cuvintelor,
spuse gândurilor surde,
în muțenia unei Lumi,
a compromisurilor răsărite din norii unui Cer,
înstrăinat de propriul său orizont,
de frământări.

Candele aprinse,
sfinților fără de Dumnezeu,
ard mocnind Existența,
pe rugul ce n-a cunoscut niciodată,
adevărul Focului Sacru al Iubirii,
ce mistuie fiecare oblon al sufletului,
născând ferestre de Lumină Divină,
atât de departe în fiecare dintre noi,
încât realizăm că suntem mai mult,
decât măreția întregului Univers,
atunci când iubim.

52. Viori ce sfâşie carnea

Drumuri înfundate,
 cad pradă Toamnelor,
 din frunzele Adevărurilor,
ce ruginesc la picioarele,
descompuse ale Timpului,
părintele ştergerii de pe tabla neagră a Morţii,
a tuturor celor văzute şi nevăzute,
ştiute şi neştiute,
a fi binecuvântate,
de Simţire.

Viori ce sfâşie carnea Muzicilor,
cântă ariile sfârşitului de lume,
stând neascultate de nimeni,
în paradisurile efemere ale Iluziei Vieţii,
gata să creadă în propria ei realitate,
de vrajă legată cu rădăcinile Credinţei,
funii de plumb la gâtul Înţelepciunii,
unor catedrale ale Deşertăciunii,
pline de paşii care mai cred în unicul Adevăr,
care este Moartea.

53. ȚELURI ÎMPLINITE

Psalmii furturilor de sine,
sunt intonați în altarele Cotidianului,
pentru a ne dezvălui,
capcanele întinse de Clipă, Zilei.

Lasouri ce par încremenite,
stau aruncate de sfinții părinți,
bisericilor din fiecare dintre noi,
ce par a nu fi fost călcate niciodată,
de Dumnezeu.

Adevăruri ce aleargă încremenite,
după țelurile împlinite ale Iluziilor Vieții,
îşi caută cu înfrigurare consoartele,
cu nume de Minciuni,
la rubrica falsă de matrimoniale,
din ziarele Dezolării,
la care este abonată negreşit,
Existența coşmarurilor,
din turnurile de fildeş,
ale Liberului Arbitru.

54. Infantil şi cinic

Lanţurile Absurdului,
 atârnă grele şi nepăsătoare,
de urmele Cuvintelor,
 în care credeam că ne vom găsi Mântuirea,
ce părea dezlegată de Voinţa crucificată,
în Paradisul mult promis,
al Ochilor de Cer,
în care să ne pierdem până şi dorinţele,
de a ne mai spăla vreodată de Păcatele Originare,
ale unui început de Lume,
infantil şi cinic,
pentru care am fost,
 moneda de răscumpărare,
a tuturor ororilor şi greşelilor,
 comise de adulterinul Dumnezeu,
înscris pe condica de zi,
de la Bordelul Existenţei,
în care ne-am născut,
copiii vinovaţi,
 ai Universului Sadic al Suferinţei,
nerecunoscuţi de nimeni.

55. GHEARE DE OȚEL

Florile spinilor,
sunt aşezate cu nesaț,
la coroana însângerată a Viitorului,
unei Lumi a cărnii,
vândute cu o mulțime de taxe dumnezeieşti,
Plăcerii masochiste de a fi elite,
într-o Societate de Consum,
Vanitate.

Gheare de oțel,
inoxidabil fireşte,
sfâşie cu străşnicie zadarnicele Vise,
demolând întreaga casă a Împlinirii,
pentru a fi construit cavoul de lux al Nimicniciei,
din care ne-am adăpat întreaga existență,
calea spre Moarte.

56. Şedinţe interminabile

Ruine de metafore,
împânzesc scheletele Pământului,
revocat de Zodiile celeste ale Confruntărilor,
din funcţia de dătător de Viaţă,
în aceea de făuritor al Morţii.

Şedinţe interminabile,
ţin sfinţii părinţi ai Dezastrelor,
în bisericile trudite,
de Singurătăţile Marilor Tăceri,
unde cucuvelele altarelor,
par a-şi cânta prohodul,
dedicat cu abnegaţie,
Viitorului.

57. Umbre stranii

E rost de Cimitire prin Cuvinte,
pe taraba disprețului unei Lumi,
a Morții.

Fraze funebre,
plutesc pe râul fără de întoarcere,
al Eternității.

Lumânări aprinse de Răspunsuri fără Întrebări,
țin umbrele stranii ale sufletelor,
prea departe de Focul Sacru al regăsirii de sine.

Oricâte căi ar exista pe fețele ridate ale Viselor,
tot una singură o vom urma,
devenindu-ne Trecut.

58. Ar putea fi Predestinare

Risipite sunt căile Deşertăciunii,
de a ne numi un Dumnezeu,
care să ne semene,
mai mult decât ne semănăm noi înşine,
în oglinzile paralele,
ciobite şi prăfuite ale Existenței,
în adâncurile cărora,
abia ne distingem fețele de masă,
ale coatelor de Iluzii ale Vieții,
realizând nesfârşirea întrebărilor,
care nu pot stăvili ecourile surde şi plumbuite,
ale conştientizării că suntem,
tot ceea ce nu putem înțelege,
că ar putea să fie,
Predestinarea.

59. Neant izbăvitor al Morții

Aripi de vânt deschise către Vise,
plutesc încrezătoare,
peste sufletele furtunilor din Marile Tăceri,
în care ne-am pierdut respirațiile Cuvintelor,
ce-aveau să se nască,
din Neantul izbăvitor al Morții,
a cărui umbră pare a fi Viața.

Valuri verzi de grâne,
se sparg de țărmurile drumurilor,
unui Destin naufragiat,
în viitoarea pâine amară,
a Existenței,
coborâtă din turnul de fildeş al dreptății,
pe strada plină de igrazie,
unde domneşte tristul Adevăr,
al Disperării,
dat cu camătă Viitorului,
atât de sărac,
încât a ajuns să se hrănească,
până şi cu propriul său Trecut imatur.

60. BABILON

Corbii mănăstirilor,
se rotesc amenințători,
peste sicriele de plumb ale Înțelepciunii,
încercând să sfâşie cu ciocurile de oțel,
cadavrele Răspunsurilor,
ucise pentru sacrilegiul,
de a-şi ține Întrebările ascunse,
de ochii profani ai Credinței,
în clopotele de aur ale Babilonului,
ce încă mai dăngăne prin sufletele noastre,
solitar şi trist,
adunând,
inimile fără noimă,
ale Amintirilor,
putrezite la poarta Uitării,
ce pare ferecată pentru totdeauna,
de Moarte.

61. De ce plătim atât de scump

E atâta Cer în paşii Destinului tău,
încât toate corăbiile Speranțelor,
par a-mi merge doar sprijinindu-mă pe ei.

Ce surde pot fi Marile Tăceri ale sângelui,
ce-mi zvâcneşte la tâmplele Dorului,
ofilind floarea Surâsului pe care l-am pierdut?

De ce plătim atât de scump,
fiecare Clipă răvăşită şi irosită la margine de
încredere,
încât nu ne-o mai putem permite niciodată?

62. CUGETELE PĂPUŞILOR VII

Cascade de imagini,
cad în neantul amenințător al Necunoaşterii,
flori de foc ale simțirii,
sunt mistuite de gerul întunecos şi impersonal,
al desfătării divine,
abătută asupra unor sfinți traseişti,
prea ocupați cu sforăriile trase clopotelor,
din cugetele păpuşilor vii,
din infernul cu nume de Lume,
care ne-a fost dat,
pentru a-l duce mai departe,
viu şi nevătămat,
pentru a fi scut şi pavăză de tortură,
urmaşilor urmaşilor, noştri,
până dincolo de Moarte,
dacă s-ar putea.

63. Recolta Lui Dumnezeu

Ce poate recolta Dumnezeu din Creația Sa?

Vorbe goale,
priviri pierdute,

paşi ai nimănui ce merg neştiind încotro?

voci surde care-şi strigă disperate Marile Tăceri?

Iluzii ale Vieții cât cuprinde?

multe Patimi dar şi mai multe Deşertăciuni?

Amintiri şterse pe țărmuri de Dor?

Valuri de suferințe ce bântuie neîncetat,
stâncile abrupte şi ascuțite ale sufletelor,
sulițe în care se înfig Libertățile,
spre a muri demne de o Lume infernală,
făurită după gustul şi chipul,
Marelui Creator şi Unic Întâmplător.

64. Ocean de Foc

Crengile deocheate ale generațiilor,
se succed amenințătoare,
spre prăpastia genetică,
a Destinului,
alienat şi aliat ereditar,
al unui Dumnezeu,
care înainte de a crea Lumea,
trebuia să-i facă un spital de psihiatrie,
în care să încapă,
cu toate toanele şi verbele ei,
scoase la mezat în fața spânzurătorii,
Purității, Trăiniciei şi Iubirii,
pe care Cineva le-a vrut moarte,
încă din faşa Începutului,
acestui Ocean de Foc al Conştientizării,
care ne arde neîncetat pe rugul Iluziei Vieții,
din ce în ce mai secat,
de lacrima izbăvitoare a Morții.

65. Fără umbrelă

Plouă cu noroi în fiecare suflet,
din norii înlăcrimați ai Supliciilor,
care ne țes lumina obscură a Deznădejdii,
pe căile desfundate ale Credinței.

Crucificați,
prea mulți crucificați,
pentru crucile din ce în ce mai împuținate,
cad sanctificați,
sacrificați,
pe altarele reci şi inerte ale Crimei,
de a exista fericiți,
chiar şi sub oblăduirea,
Păcatului Originar,
atât de binefăcător,
cum ne-ar spune Dumnezeu,
cu gloata Lui de Sfinți Părinți,
încât putem ridica frunțile bunăstării,
către văzduhul insipid şi incolor al Cunoaşterii,
fără umbrelă.

Mai crede cineva?

66. La crematoriu

Mirosul din carnea Amintirilor arse,
se vinde la suprapreţ,
la Morga Crematoriului de Fericire,
unde fiecare palmă de fum contează,
odată ce este dată Deşertăciunii,
de a ne trăi Iluzia Vieţii,
din plin.

Sicrie pline cu Tandreţuri,
Săruturi, Promisiuni, Eternităţi,
sunt duse direct în capela Uitării,
unde rudele aparţinătoare,
mai pot spune o ultimă rugăciune,
înainte de a fi incinerate,
dar a căror Cenuşă grea,
de plumb topit,
se va scurge,
în formele apetisante ale Viitorului,
pentru a crea generaţia,
gloanţelor oarbe de mâine,
ce va ucide cu acelaşi nesaţ şi aplomb,
Adevărul Absolut al Eternităţii unei Clipe.

67. La Ceasornicarul Unic şi Întâmplător

Ceasuri care şi-au pierdut orele trăirilor,
minutele Dorinţelor,
secundele Clipelor,
par străine de ele însele,
în vitrina prăfuită de stele moarte,
ale Ceasornicarului Unic şi Întâmplător,
care se numeşte Dumnezeu,
pe toate limbile arătătoare,
care nu-şi vor mai gusta niciodată,
numerele magice care ne arătau momentele,
aranjate milităreşte într-un cerc,
spre a se roti odată cu Timpul,
în hora Existenţei,
unei catedrale a Destinului,
părăsită şi ruinată,
până şi de spinii Păcatului Originar.

68. ÎNGER LUPTĂTOR

Instinctele animalice ale Zilei,
deseori superioare Cunoaşterii,
nu pot premedita Moartea,
decât dacă-i gustă,
carnea topită de orice Împotriviri,
care s-ar mai putea zbate,
în laţul vreunei Înţelepciuni,
a Conştiinţei,
prin care am putea fi numiţi Oameni,
ce conştientizăm Crima,
de a lupta împotriva naturii,
propriului suflet,
al cărui chip şi asemănare,
pretindem a fi un Dumnezeu,
care şi-ar fi pierdut Animalul din Sine,
devenind Înger luptător,
pe meterezele Justiţiei Divine,
ale Infernului,
declarat Paradis al Lumii,
printr-o simplă mutare de pioni,
pe masa de şah a Minciunii Absolute,
devenită peste noapte,
Adevărul Suprem al Religiilor.

69. ŞUVOAIE DE DINŢI

Plouă tomnatic,
 cu inimi asurzite de Marile Tăceri,
spălând ferestrele zăbrelite ale Amintirilor.

Şuvoaie de dinţi,
 ce-au rupt cândva pâinea nedospită a Patimilor,
curg asurzitor,
 spre Cimitirul Oceanului Eternităţii,
pe care încă mai plutesc,
 Cuvintele naufragiate ale Clipelor,
fără nici o ţintă,
pierdute printre ecouri pustiite de Vreme,
fără nici un port,
unde să-şi poată pune catargele frunţilor,
 pe o pernă de Vise,
fără de mine,
mă îndrept spre Moarte,
unica cale dreaptă a Lumii,
Iluziilor Vieţii.

70. Marile Tăceri şi Însingurări

Răsărituri multicolore de pasiuni,
igrasii ale Ființei,
ce încă mai crede în perfecțiunea,
Demiurgului vagabond,
lacom şi laş,
care ne-a zămislit,
întreaga gamă de boli,
de fărădelegi şi de Păcate,
ce puteau fi aruncate,
coşului de gunoi al Universului,
înainte de Creație,
dezvelind astfel statuia unei Lumi,
fără nici o vină de a exista,
sub un soare care i-ar fi fost oricum impus,
de către Destin,
la fel ca şi acum.

Marele Creator şi Unic Întâmplător,
a preferat Păcatul Originar,
fiindcă altfel n-ar mai fi deținut Controlul,
asupra Marilor Tăceri şi Însingurări,
din sufletele noastre.

71. În mod ticălos

Transpirațiile nocturne ale Superstițiilor,
par a-şi fi găsit Suspiciunile,
în ochii fosforescenți ai pisicilor Speranței,
noctambule şi scormonitoare,
din Visele fără de Şanse,
date unor Zori,
ai promiscuității aceluiaşi Dumnezeu,
la fel de fad şi de insipid,
precum este Viitorul fără nici un sens,
înaintea Morții.

Doar şoarecii ratați ai Soartei,
mai rod pe ici colo,
câte o firimitură de Iluzie a Vieții,
pe care stă pusă eticheta mincinoasă,
a Liberului Arbitru,
care trage la gramaj mai mult,
de aceea au mai fost adăugate pe ascuns,
în mod mârşav,
ticălos,
şi câteva ingrediente,
cum ar fi Frumusețea, Forța, Adevărul,
care dau cele mai cumplite boli spirituale,
în astfel de combinații,
fiindcă nici una dintre ele,
nu pot fi consumate fără de conținut,
precum Iluziile Vieții.

72. Noroiul Cuvintelor

Spinii necruțători ai Sentimentelor,
ne otrăvesc rădăcinile,
prin care ne respirăm țărâna întrupării,
adesea insultată şi repudiată,
neputând înțelege,
cum ne transformă Gândurile,
în Noroiul unor Cuvinte,
obsecene şi pline de invective,
pe care nimeni,
nu le-a putut înțelege vreodată,
devenind o injurie la adresa Existenței,
atâta vreme cât susține sus şi tare,
că Dumnezeu,
s-a clădit la începuturile Ființei,
din ele,
făurindu-le icoane,
în cele mai luxoase catedrale,
ale Marilor Tăceri,
ascunse în Moartea din noi.

73. ORIZONTURI ADEMENITE

Roţi de Sensuri,
ne învârtesc Lumea după bunul plac,
al spiţelor de Născociri,
care ne aranjează războaiele şi păcile,
după cum bate vântul Nimicniciei,
care este prima cărămidă a Creaţiei.

Orizonturi ademenite,
 de un Viitor al Nimănui,
stau să cadă surd,
 peste deşerturile trupurilor de Dorinţe,
pe care le adresăm,
 Iluzoriului Liber Arbitru al Vieţii,
a cărui comoară,
 am descoperit a fi, Moartea.

74. Vina de a Exista

La pas cu Absurdul,
am pornit într-o călătorie,
a genelor Deşertăciunii,
spre a ne întrupa în Minciuna,
Facerii Lumii,
care ne costă preţul plătit Morţii.

Lupii Anilor,
aleargă hămesiţi în haite de Destine,
atacând tot ce iese în calea Vieţii,
mai puţin truda necesităţilor zilnice,
prin care ne spălăm în taină,
de Păcatul de a-L Cunoaşte pe Dumnezeu,
înainte şi după Vina de a Exista.

75. Pentru ce şi pentru cine?

De ce Moartea,
 ne încătuşează Destinul încă de la naştere,
stăpânindu-ne fiecare Clipă,
pe care o ucide cu cinism sau izbăvire?

Câte stele să fi numărat Amintirea,
 până când a decis să se ascundă,
 tocmai într-una căzătoare din sufletul Eternităţii?

Care paşi au fost primii ce-au călcat Fericirea
Nemuririi,
dacă nu cei ai Iluzoriului Liber Arbitru?

Şi toate astea,
pentru ce şi pentru cine?

76. NEANT SURD ŞI RECE

Cutremure sentimentale,
amețesc tulpinile firave,
ale Întrebărilor,
izvorâte din lacul fără margini,
al lacrimilor uscate,
de Marile Tăceri,
ce n-au început şi nici sfârşit,
decât Neantul surd şi rece,
al unui Cuvânt,
pe care Dumnezeu,
pare a fi uitat să-L pronunțe,
cu adevărat,
la Masa Facerii,
şi se numea Iubire.

Astfel Libertatea a devenit,
dorință de Eliberare,
Fericirea,
un țel de neatins adeseori,
iar Liberul Arbitru,
privirea ascunsă şi de nepătruns,
a Iluziei Vieții.

77. Emanciparea Istoriilor

Zorii pustiiți,
săraci şi prigoniți,
de ticăloşiile Umbrei Instinctului,
care ne dă suflu de Viață,
pe teritoriile de Clipe însângerate,
ale Morții,
ning cu resentimentele cernite,
ale Ploilor de Foc,
incendiindu-ne sufletele,
pe rugurile aprinse de Cunoaştere,
Predestinării,
unei Conştiințe a Iluziei Vieții,
scrobită la manşetele pe care le poartă,
atunci când ne tranşează carnea Zilelor,
la Abatorul Realității,
pentru a ne hrăni,
Necesitatea de a Trudi,
în continuare,
pe ogoarele pline de buruieni,
ale Istoriilor,
scrise pe paginile de foc,
ale Crimei şi Furtului,
Minciunii şi Subjugării,
ce vor să se emancipeze.

Tipărită la:

Editură & Tipografie

PACO

S.R.L.